

Εφραίμ Κατουνακιώτη

της / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες /

Λόγοι διδαχές

Όταν λειτουργάς, νά 'χεις υπόψη σου ότι είσαι μεσίτης. Παραλαμβάνεις από τον κόσμο πόνο, δάκρυα, ασθένειες, παρακλήσεις και τ' αναφέρεις επάνω εις το θρόνο της θεότητας. Και μεταφέρεις κατόπιν στον κόσμο παρηγοριά, θεραπεία, ό,τι έχει ανάγκη ο καθένας. Μεγάλο αξίωμα σ' έχει αξιώσει, παιδί μου, ο Θεός. Να το καλλιεργήσεις. Το αυτί του Θεού είναι στο στόμα του ιερέως.

Μεγάλη δύναμη έχει το πετραχήλι. Το πετραχήλι είναι ο διαλλάκτης του πεπτωκότος ανθρώπου με τον Πατέρα, με τον Δημιουργό του. Γι' αυτό όσο μπορείς περισσότερα ονόματα να μνημονεύεις. Όσο μπορείς περισσότερα.

Στον καιρό της Τουρκοκρατίας γύριζαν πολλοί παπάδες, αλλά ένας παπάς γύριζε

και μάζευε ονόματα και τα μνημόνευε στη Λειτουργία. Και είπε ο καϊμακάκης, ο Τούρκος αστυνομικός: «Βρε, αυτός εγείρει τον κόσμο σε επανάσταση». Τον πιάνει και τον βάζει μέσα. Και στον ύπνο του φανερώνονται όλοι αυτοί που μνημόνευε και λένε: «Άκουσε, ή βγάζεις τον παπά έξω, διότι αυτός μας μνημονεύει και μας παρηγορεί, ή θα σου πάρουμε το πρώτο παιδί». Κι ο Τούρκος φοβήθηκε. Επί Τουρκοκρατίας. «Άντε, παπά, πάνε στο καλό», λέει, «πάνε, εγώ θα χάσω το παιδί μου;»

Μεγάλη δύναμη έχει το πετραχήλι, παιδί μου, μεγάλη δύναμη. Όσο μπορείς περισσότερα ονόματα να μνημονεύεις.

Ναι, εμένα παλιά μου 'δωσε ο π, Αρσένιος, ο παραδερφός του γερο-Ιωσήφ, κάτι ονόματα απ' 'οταν ήταν μετανάστης απ' τη Ρωσία και ήρθε στην Ελλάδα. Κι εγώ τα μνημόνευα. Κι έπειτα μου λέει: «Ξέρεις, Γέροντα, τι είδα; Είδα στον ύπνο μου ότι αυτά τα ονόματα που σου 'δωσα, πήγα στο ένα σπίτι. Λέω, πώς τα περνάς εδώ; Ε, λέει, λιγάκι, καλά, αλλά έρχεται ο παπα-Εφραίμ και μας παρηγορεί». Είναι που του μνημόνευα τα ονόματα. Ναι. Έπειτα ο άλλος: «Εσύ πώς τα περνάς;» «Ναί, έτσι κι έτσι, αλλά πέφτει λιγάκι βροχή και κρυώνω, αλλά έρχεται ο παπα-Εφραίμ, λέει, και μας παρηγορεί». Λέω: «Είναι, αδερφέ μου, τα ονόματα που μνημονεύω».

Ο παπα-Πλανάς γιατί αγίασε; Εμνημόνευε ολόκληρα χαρτιά, εμνημόνευε. Κι εγώ θυμήθηκα κάτι ονόματα και τα τοιχοκόλλησα στην Προσκομιδή. Εκεί εκ του προχείρου. Και στον ύπνο μου βλέπω, λοιπόν, ότι ήρθαν κάτι γέροι παλαιοί, με παλαιϊκά ρούχα, όπως άκουγα εγώ από την μητέρα του πατέρα μου. Λένε: «Εσύ, παιδί μου, μας έγγραψες, αλλά ο Γέροντας, παιδί μου, δεν μας μνημονεύει».

-Έλα, λέω του Γέροντα, γιατί δεν τα μνημονεύεις;

-Δεν τα έβλεπα καθαρά, λέει.

-Γέροντα, αυτό κι αυτό είδα: ότι ο Γέροντας δεν μας μνημονεύει, λέει.

Κι από τότες έλαβα προθυμία να μνημονεύω όσα ονόματα περισσότερα. Όσα ονόματα περισσότερα, περισσότερο μισθό λαμβάνεις. Αλλά αυτή είναι η μεγαλύτερη ελεημοσύνη: να ενώσεις τον άνθρωπο με τον Θεό. Αυτή είναι η μεγαλύτερη ελεημοσύνη. Και μπορείς να το κάνεις. Όσα, παιδί μου, περισσότερα ονόματα μνημονεύεις, τόσο περισσότερο μισθό λαμβάνεις. Ναι.

Ένας ιερομόναχος: Και για τα δάκρυα που είπατε; Πώς μπορεί κανείς, έτσι, νά 'χει δάκρυα στην ώρα της Θ. Λειτουργίας;

Γέροντας: Να σου πω, εγώ τώρα έχω κάναν χρόνο που σταμάτησα, διότι δεν

βλέπω, αλλά όλην την ημέρα προπαρασκευαζόμουν για τη Θ.Λειτουργία. Να μην περιορισθείς, παιδί μου, στις ευχές της Μεταλήψεως. Διότι τη Μετάληψη τη διαβάζει και ο λαϊκός, κι ο παπάς, κι ο δεσπότης, κι ο πατριάρχης. Αλλά δεν είναι όλοι ένα. Ο κόσμος τα παραλαμβάνει έτοιμα τα Δώρα. Ενώ ο παπάς είναι χασάπης. Θυσιάζει τον Χριστό και Τον μεταδίδει κατόπιν στο πλήρωμα του λαού. Έχει μεγάλη διαφορά, δεν είναι το ίδιο. Γι' αυτό, παιδί μου, αν θέλεις νά 'χεις κατάσταση, μην περιορίζεσαι στις ευχές της Μεταλήψεως. Γιατί εσύ είσαι χασάπης. Σφάζεις και θυσιάζεις. Ενώ ο άλλος τον παίρνει έτοιμο τον άγιο Άρτο. Γι' αυτό όλη την ημέρα να παρακαλός την Παναγία, που έχεις κοντά: «Παναγία μου, αξιώσέ με να δω τι θυσιάζω, τι υπούργημα μού 'δωσε ο Θεός. Να το αισθανθώ». Και θα σου το δώσει η Παναγία. Ναι. Άμα λειτούργησες και δεν δάκρυσες, είσαι λιγάκι... υπό μέμψιν, είσαι υπό κατάκρισιν.

Ιερομόναχος: Στενοχωριέμαι κι εγώ.

Γέροντας: Ναι. Άμα, όμως, κλάψεις στη Λειτουργία, θα καταλάβεις ότι λειτούργησες, ότι έφαγες κρέας πνευματικό, να πούμε. Αν, όμως, δεν έκλαψες είτε στην προσευχή σου, είτε στη Λειτουργία, είναι σαν να έφαγες νερόβραστο. Αν, όμως, κλάψεις, θα καταλάβεις ότι έφαγες πνευματικό κρέας.

Ιερομόναχος: Γέροντα, κανείς προσπαθεί να προετοιμάζεται όσο μπορεί, όμως βλέπει ότι ο εχθρός δεν κάθεται, δηλαδή φέρνει λογισμούς πολλές φορές αισχρούς, βλασφήμους, ρυπαρούς, Τότε τι κάνει, ας πούμε, τι πρέπει, πώς να τους αντιμετωπίσει;

Γέροντας: Άκουσε να δεις, άνθρωποι είμεθα. Ε, άνθρωποι είμεθα, δεν είμεθα άγγελοι. Φέρνει και λογισμούς αισχρούς, φέρνει και λογισμούς υπερηφανείας, φέρνει και λογισμούς κατακρίσεως, όλα. Εμείς θ'αγωνιζόμαστε.

Άλλη φορά ήρθε κάποιος εδώ πέρα και με την ομιλία προβήκαμε σε κατάκριση. Έπειτα πάω να λειτουργήσω και δεν μπορώ να πω τις ευχές. Βρε, τι έκανα; λέω. Μπρος! Ήρθε ο τάδε γείτονας και κατακρίναμε κάτι δεσποτάδες και το αυτό. Απάνω στη Λειτουργία, λειτουργώντας, λέω: «Θεέ μου, συγχώρεσέ με. Συγχώρεσέ με, Θεέ μου. Έσφαλα, Θεέ μου. Για ποιον είναι το "έσφαλα", Θεέ μου; Υπάρχει και για μένα συγχωρητική ευχή», λέω. «Ε, καλά, Θεέ μου, ευλόγησον». Και στο τέλος ειρήνευσα και λέω: «Άμα θέλεις άλλη φορά, κατάκρινε!»

Μεγάλο πράγμα είναι, μεγάλο κακό είναι η κατάκρισις. Ε, ως άνθρωποι θα σφάλουμε, παιδί μου. Αλλά τι; Και η εξομολόγησις είναι μυστήριο, παιδί μου.

Εγώ μόνο το Γυμνάσιο έβγαλα, δεν πήγα παραπάνω. Κι έγραψα όλους τους συμμαθητάς μου, όλους τους καθηγητάς μου, τους δασκάλους από την πρώτη

Δημοτικού μέχρι την τελευταία τάξη του Γυμνασίου. Και όταν τα μνημονεύω, πόση χαρά λαμβάνω! Ξέρεις πόση χαρά λαμβάνω; Διότι μνημονεύω εκείνους, οι οποίοι με έκαναν άνθρωπο καλό. Τώρα, επειδή έχω ένα χρόνο που δεν πάω στη Λειτουργία, γιατί δεν ακούω, και θέλω να μνημονεύσω πάλι εκείνα τα ονόματα, και λίγο-λίγο πάλι τα θυμάμαι, αυτοί οι άνθρωποι ωφελούνται. Γι' αυτό, παιδάκι μου, θέλεις να σωθεί η ψυχή σου δωρεάν; Όσα μπορείς περισσότερα ονόματα να μνημονεύεις.

Μεγάλη παρρησία έχει το πετραχήλι, μεγάλη παρρησία. Γι' αυτό, παιδάκι μου, θες ν' αποκτήσεις κατάσταση; Άμα λειτουργήσεις και δεν κλάψεις, κάπου έπταισες, κάπου έκανες λάθος. Εγώ όλη την ημέρα προπαρασκεύαζα τον εαυτό μου για την ώρα της Λειτουργίας. Κι όταν έμπαινα στη Λειτουργία, δεν μπορούσα να σταματήσω τα δάκρυα. Ναι! Πολλές φορές δηλαδή είδα και απάνω στην αγία Τράπεζα σώμα νεκρό, να πούμε, σαν σε έκσταση, σώμα νεκρό.

Ιερομόναχος: Εγώ, Γέροντα, ήμουν α είκοσι χρόνια απλός μοναχός. Και είναι αλήθεια, όταν έγινα παπάς, μετά δυσκολεύτηκα, δεν μπορούσα να συνηθίσω ότι ήμουν ιερέυς. Και από την άλλη μέρα που έγινα παπάς με πολέμησε ο διάβολος με λογισμούς, με αγωνία, με φόβο, με αυτά, με πάλεψε πολύ με αυτά.

Γέροντας: Ε, τη δουλειά του κάνει αυτός. Τη δουλειά του, αλλά κι εμείς θα κάνουμε τη δουλειά μας. Εκεί εις την Παναγία, να παρακαλός την Παναγία, παιδί μου, διότι όλοι οι Άγιοι παρακάλεσαν την Παναγία. Δεν δίνεται ένα χάρισμα από τον Θεό εις τον άνθρωπο, ει μη διά μέσου της Παναγίας. Η Παναγία μοιράζει τα χαρίσματα στον κόσμο, η Παναγία τα μοιράζει.

Ιερομόναχος: Κι έτσι εθαύμασα. Λέω, πως ο διάβολος ούτε τη Θ. Λειτουργία δεν φοβάται, με τους λογισμούς του, με αισχρά, με το ένα, με το άλλο.

Γέροντας: Δεν λείπουν, παιδί μου, αυτά τα πράγματα. Δεν λείπουν.

Ιερομόναχος: Περιφρόνηση χρειάζεται...

Γέροντας: Περιφρόνηση. Ε, τη δουλειά του κάνει αυτός, παιδί μου, τη δουλειά του κάνει. Αλλά εμείς τη δουλειά μας, τη δουλειά μας.

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com